

Piatok 32. týždňa

Lk 17,26-37

*Večný život
Opravdivo naplniť pozemský život*

Ako prežívame svoj každodenný život? Myslíme len na pozemské radosti alebo aj na večnosť?

K podobným otázkam nás pobáda dnešné evanjelium. Poukazuje na príchod Pána Ježiša na konci čias. Evanjelista Marek ho vykresľuje, ako veľmi náhly a nečakaný. „**Tak to bude aj v deň, keď sa zjaví Syn človeka**“ (Lk 17,30).

Zároveň nás aj poučuje ako máme žiť, aby nás Pánov príchod neprekvapil.

Ľudia sú rôzni. Jedna časť sa až priveľmi obáva konca sveta a myslí si, že každú chvíľu nastane. Iní zasa nepomyslia ani na koniec celého sveta, a ani na svoj osobný koniec vo chvíli smrti. Pritom žijú akoby mali byť na zemi večne. Pre nás nie je podstatné, kedy sa to stane. Dôležité je, aby sme boli pripravení na stretnutie s Pánom vždy. Je nezmyslom príliš sa zaoberať tým, kedy bude druhý Kristov príchod na zem na konci čias. Veď pre nás to môže byť oveľa skôr. Pre každého jedného človeka je najdôležitejší jeho osobný odchod zo sveta a príprava na stretnutie s Pánom. Či to bude na konci čias, alebo nie, je druhoradé.

Pán Ježiš nás preto napomína: „**Kto sa bude usilovať zachrániť si život, stratí ho, a kto ho stratí, získa ho**“ (Lk 17, 33).

Tento výrok Ježiš adresuje najmä tým ľuďom, ktorí príliš lipnú na pozemskom živote a na pozemských dobrách. On nezavrhuje šťastný život. Naopak, chce naše opravdivé šťastie, ktoré spočíva v niečom úplne inom, ako len v časných radovánkach. Pozemské dobrá máme vyhľadávať len natoľko, nakoľko sú užitočné pre nebo. Mučeníci všetkých čias veľmi dobre pochopili túto pravdu. Pozemský život bol pre nich vždy prostriedkom k večnému životu. Ak by si ho mali udržať len vtedy, keď by to bolo na prekážku, ochotne sa ho vzdali. Teda oni skutočne stratili pozemský život, a preto získali nový, večný život.

Od nás sa nežiada mučeníctvo. Avšak máme žiť tak, aby sme boli pripravení aj keby bolo potrebné život položiť za Krista. Každodenný život napĺňajme láskou k blížnym a obetou. Vtedy bude skutočne slúžiť k dosiahnutiu spásy v deň, keď príde Pán Ježiš a zaklope na naše srdce.

K pravému naplneniu života nech nás povzbudí aj nasledujúci príbeh. Jose María Escrivá píše: „Môj známy doktor práv aj doktor filozofie sa pripravoval na konkurz o

miesto vedúceho katedry na madridskej univerzite. Mal za sebou dve skvelé a brilantne skončené vysokoškolské štúdiá.

Dostal som od neho správu, že je chorý a že si ma želá vidieť. Prišiel som do penziónu, kde býval. „Otče, zomieram,“ privítal ma týmito slovami. Láskyplne som ho povzbudil. Chcel si vykonať generálnu spoveď. V tú noc zomrel. Spolu s istým architektom a lekárom, ktorí tiež bývali v penzióne, pripravili sme ho do rakvy. Pri pohľade na to mladé telo, ktoré sa rýchlo začínalo rozkladať, všetci traja sme sa zhodli na tom, že obidve jeho univerzitné štúdiá sú ničím v porovnaní s jeho definitívnou kariérou, ktorú práve dosiahol ako dobrý kresťan.“¹

Bratia a sestry, vidíme, že pozemské dobro samo osebe nestačí. Treba zamerať celý svoj život na nebo a potom bude všetko slúžiť nášmu poslednému a najvyššiemu cieľu, ktorým je nebo. Snažme sa teda žiť s nohami na zemi, no srdcom buďme pri Ježišovi v nebi.

Amen.

¹ Porov.: ESCRIVÁ, J.: *Brázda*. Trnava : SSV, 1996, s. 225.
